

NEW YORK TIMES
BESTSELERIS

Becca Fitzpatrick

FINALAS

Ketvirta
„Puolusio angelo“
knyga

Alma littera

PROLOGAS

ŠIANDIEN, TRUPUTĮ ANKSČIAU

SKOTAS NETIKĖJO VAIDUOKLIAIS. Negyvėliai nepriskelia iš kapo. Tačiau po Delfų pramogų parku išsiraizgę tuneliai, kuriuose aidėjo šlamesiai bei šnabždesiai, privertė vaikina pakeisti savo nuomonę. Skotui nepatiko, kad mintys nuklydo prie Harisono Grėjaus. Vaikinas nenorėjo, kad būtų primintas jo vaidmuo nužudant šį vyrą. Nuo žemų lubų lašėjo vanduo. Nuo Skoto rankoje laikomo deglo ant sienų, kurios atsidadė šalta supurenta žeme, krito baikštūs šešėliai. Vaikinas pagalvojo apie kapines.

Ledinė prakaito srovelė kuteno sprandą. Skotas metė per petį ilgą, nepatiklų žvilgsnį.

Niekas nežinojo, kad jis prisiekė Harisonui Grėjui saugoti Norą. Skotas neturėjo galimybės asmeniškai pareikšti: „Klausyk, vyruti, apgailestauju, kad per mane turėjai žūti“, jis davė įžadus rūpintis Harisono dukra. Žinoma, tai buvo ne padorus atsiprašymas, bet vaikas nieko geresnio nepajėgė sugalvoti. Skotas net nebuvo tikras, ar žuvusiajam duota priesaika apskritai ką nors reiškia.

Tačiau duslūs garsai už nugaros įtikino, kad tokia priesaika reikšminga.

– Ateini?

Skotas vos pajėgė priekyje įžiūrėti tamsų Dantės siluetą.

– Ar dar toli?

– Būsime po penkių minučių, – kikendamas atsakė Dantė. – Bijai?

– Mirtinai, – Skotas pribėgo prie Dantės. – Kas vyks per susirinkimą? Man dar niekada neteko to daryti, – pridūrė vildamasis, kad jo žodžiai neskamba taip kvailai, kaip Skotas jautėsi.

– Vyresnieji nori susitikti su Nora. Dabar ji yra jų vadė.

– Vadinasi, nefilimai pripažino, kad Juodoji Ranka negyvas?

Skotas pats ne visai galėjo tuo patikėti. Juodoji Ranka turėjo būti nemirtingas. Visi nefilimai yra tokie. Tad kas rado būdą jį nužudyti?

Skotui nepatiko mintis, prie kurios jis vis sugrįždavo. Jei tą padarė Nora... jei Lopas jai padėjo...

Kad ir kaip kruopščiai būtų sumėtę pėdas, Lopas su Nora vis tiek turėjo kažką pamiršti. Visi ką nors pamiršta. Vėliau tai paaiškėja.

Jei Nora nužudė Juodąją Ranką, jai gresia pavojus.

– Jie matė mano žiedą, – atsakė Dantė.

Skotas jį taip pat matė. Anksčiau. Užburtas žiedas spindėjo, tarsi po jo akute būtų degusi mėlyna liepsna. Net dabar jis žėrėjo šalta, blėstančia mėlyna spalva. Dantė tvirtino, kad Juodoji Ranka išpranašavo, jog tai bus jo mirties ženklas.

– Kūną rado?

– Ne.

– Ar vyresniesiems tinka, kad Nora dabar vadė? – toliau kamantinėjo Skotas. – Ji visiškai kitokia nei Juodoji Ranka.

– Ji praėjusią naktį prisiekė jam krauju. Priesaika įsigaliojo, kai tik Juodoji Ranka žuvo. Dabar Nora yra vadė, nors nefilimams tai galbūt ir nepatinka. Nefilimai galės ją pakeisti, bet pirma turi išbandyti ir mėginti suprasti, kodėl Henkas pasirinko Norą.

Skotui nepatiko toks aiškinimas.

– Kas atsitiks, jei nefilimai ją pakeis?

– Nora mirs. Tokios yra priesaikos sąlygos.

– Neleisime, kad taip atsitiktų.

– Žinoma.

– Vadinasi, viskas puiku.

Skotui reikėjo patvirtinimo, kad Nora saugi.

– Tol, kol ji tesės priesaiką.

Skotas prisiminė šiandien Noros pasakytus žodžius. *Susitiksiu su nefilimais. Aiškiai išdėstysiu savo nuomonę: Henkas šį karą pradėjo, bet aš jį užbaigsiu. Ir šis karas baigsis paliaubomis. Man nesvarbu, kad nefilimai nori išgirsti ne tai.* Skotas sugnybo sau tarpuakį – jo laukia daug darbų.

Vaikinas nuturseno pirmyn atidžiai dairydamasis balų. Jos raibuliavo tarsi riebaluoti kaleidoskopai, ką tik netyčia įlipęs į balą Skotas sušlapo iki kulkšnių.

– Lopui pasakiau, kad neišleisiu jos iš akių.

– Jo taip pat bijai? – suniurnėjo Dantė.

– Ne, – atšovė Skotas, bet iš tiesų bijojo. Dantė taip pat bijotų, jeigu pažinotų Lopą. – Kodėl ji negalėjo kartu su mumis atvykti į susirinkimą?

Skotas jautėsi nesmagiai, kad buvo nuspręsta atsiskirti nuo Noros. Vaikinas keikė save, kad anksčiau dėl to nesiginčijo.

– Nežinau, kodėl mes apskritai tai darome. Esame kareiviai. Vykdome įsakymus.

Skotas prisiminė Lopo žodžius, ištartus jiems išsiskiriant. *Privalai ją stebėti. Nesusimauk.* Šis grasinimas jam giliai įstrigo į širdį. Lopas manė, kad tik jis vienas rūpinasi Nora, tačiau tai netiesa. Nora Skotui beveik kaip sesuo. Mergina jį užstojo, kai niekas kitas neišdrįso to padaryti, ir sulaikė ant bedugnės krašto. Tiesiogine prasme.

Tarp jaunuolių užsimezgė ryšys, ne *toks*, koks būna tarp merginos ir vaikino. Skotui Nora buvo svarbesnė už visas iki šiol sutiktas merginas. Skotas už ją atsakingas. Tiesą sakant, vaikinai lygiai taip pat buvo įsipareigoję ir žuvusiam Noros tėvui.

Abu vaikinai nėrė gilyn į tunelius. Sienos siaurėjo ir beveik lietu pečius. Skotas pasisuko šonu, kad įsispraustų į kitą koridorių. Nuo sienų karojo atskilę žemės luitai, ir vaikinai sulaikė kvapą baimindamasis, kad lubos pradės byrėti ir palaidos juodu su Dante.

Galiausiai Dantė truktelėjo žiedą, sienoje prasivėrė durys.

Skotas apžvelgė panašią patalpą. Tokios pat plūktinės sienos, akmeninės grindys. Tuščia.

– Pažvelk po kojomis. Ten liukas, – perspėjo Dantė.

Skotas nulipo nuo liuko dangčio, paslėpto grindinyje, ir timptelėjo rankeną. Iš apačios atsklido susijaudinę balsai. Nekreipdamas dėmesio į kopėčias vaikinai iš trijų metrų aukščio nušoko žemyn.

Jis akimirksniu apžvelgė ankštą olą. Nefilimai ir nefilimės, vilkinys juodus apsiaustus su gobtuvais, glaudžiu žiedu buvo apsupę dvi žmogystas, kurių Skotas nepajėgė aiškiai įžiūrėti. Šone liepsnojo laužas. Įkištas į žarijas įdagų strypas spindėjo karščiau.

– Atsakyk, – reikalavo kažkas šiurkščiu seno žmogaus balsu žiedo viduryje. – Kokie tavo santykiai su puolusiu angelu, kurį vadina Lopus? Ar esi pasirengusi vadovauti nefilimams? Privalome žinoti, kad esi mums ištikima.

– Neprivalau atsakyti, – atšovė Nora – tai buvo antroji žmogysta žiedo viduryje. – Mano asmeninis gyvenimas jums neturi rūpėti.

Skotas prisitartino prie nefilimų būrelio, kad galėtų geriau matyti.

– Tu neturi asmeninio gyvenimo, – sušvokštė žilaplaukė moteris, virpančiais iš išiučio skruostais, ir silpnu pirštu bakstelėjo Norai. – Dabar vienintelis tavo tikslas – vadovauti savo žmonėms, kad nefilimai taptų nepriklausomi nuo puolusių angelų. Esi Juodosios Rankos įpėdinė, ir nors aš neketinu priešintis jo norams, balsuosiu prieš tave, jeigu būsiu priversta.

Skotas baikščiai dirstelėjo į nefilimus, apsigobusius juodais apsiaustais. Keli jų pritariamai linksėjo galvomis.

*Nora, – mintimis kreipėsi Skotas į merginą, – ką tu darai? Kraujo priesaika. Privalai likti vadė. Sakyk tai, ką turi pasakyti. Tiesiog nura-
mink juos.*

Nora piktai apsidairė ir akimis surado Skotą.

Skotai?

Vaikinas drąsinamai linktelėjo.

*Aš čia. Neerzink jų. Tegul jie būna patenkinti. Paskui tave iš čia iš-
trauksiu.*

Mergina nurijo seilę. Buvo matyti, kad Nora bando susikaupti, bet jos skruostai vis dar liepsnojo iš pykčio.

– Praėjusią naktį mirė Juodoji Ranka. Tada buvau paskelbta jo įpėdine, ne savo valia tapau vade, esu tampoma iš vieno susirinkimo į kitą, verčiama susitikti su nepažįstamais žmonėmis, liepta vilkėti šį apsiaustą, su kuriuo dūstu, mane kamantinėja užduodami nesuskaičiuojamą daugybę asmeninių klausimų, baksnoja ir ragina, matuoja ir vertina neleidami net atsikvėpti. Todėl prašau atleisti, kad vis dar esu apsvaigusi.

Senė piktai sučiaupė lūpas, bet nesiginčijo.

– Esu Juodosios Rankos įpėdinė. Jis mane pasirinko. Prašom to nepamiršti, – pareiškė Nora.

Skotas nepajėgė suprasti, ar žodžiai buvo ištarti su įsitikinimu, ar su panieka, bet juos išgirdę visi nutilo.

– Pasakyk man vieną dalyką, – klasingai tarė senė po nejaukios tylos. – Kas nutiko Lopui?

Norai nespėjus atsakyti įsikišo Dantė.

– Ji su Lopu nebedraugauja.

Nora susižvelgė su Skotu, paskui abu sužiuro į Dantę.

Ką tai reiškia? – mintimis paklausė Dantės Nora, šį klausimą nusiųsdama ir Skotui.

Jei tau dabar neleis vadovauti, žūsi, nes esi davusi kraujo priesaiką, – paaiškino Dantė. – *Leisk man sutvarkyti šį reikalą.*

Pasitelkus melą?

Ar gali pasiūlyti ką nors geresnio?

– Nora sutinka vadovauti nefilimams, – garsiai ištarė Dantė. – Ji padarys viską, ko prireiks. Norai labai svarbu užbaigti tėvo pradėtą darbą. Leiskite jai vieną dieną gedėti tėvo, paskui Nora pasiners į reikalus, visiškai jiems atsiduos. Ji tai gali. Duokite jai galimybę pasireikšti.

– Tu ją pamokysi? – paklausė senė Dantės skvarbiai nužvelgdama vaikiną.

– Jai pavyks. Patikėkite.

Senė ilgai svarstė.

– Išdeginkite merginai Juodosios Rankos įdaga, – galiausiai paliepė ji.

Išvydęs Noros akyse siaubą Skotas vos neapsivėmė.

Košmarai. Jie užplūdo netikėtai ir ėmė siausti galvoje. Vis greičiau. Svaiginamai. Paskui pasigirdo balsas. Juodosios Rankos balsas. Krūptelėjęs Skotas delnais užspaudė ausis. Maniakiškas balsas gage-no ir švokštė, kol žodžiai susiliejo į ūžimą, primenantį sujudintą bičių avilį. Tvinkčiojo Skoto krūtinėje išdeginta Juodosios Rankos žymė. Vaikiną vėl nutvilkė skausmas, jis prarado laiko pojūtį.

Springdamas Skotas įsakė:

– *Liaukis.*

Regis, visi oloje nustėro. Nefilimai prasiskyrė, ir staiga Skotas pasijuto triuškinamas jų priešiškų žvilgsnių.

Vaikinas sumirksėjo. Jis nepajėgė galvoti. Skotas privalo išgelbėti Norą. Niekas nesulaikė Juodosios Rankos, kai šis išdegino įdagą Skoto krūtinėje, bet jis neleis, kad tas pat nutiktų Norai.

Iš lėto, ryžtingai kaukšėdama grindimis senė priėjo prie Skoto. Jos odą vagojo gilios raukšlės. Iš įdubusių akiduobių spoksojo apsiašarusios akys.

– Ar nemanai, kad ji turėtų parodyti ištikimybės pavyzdį? – paklausė senė vos pastebimai, bet iššaukiamai šypsodama.

Vaikino širdis suspurdo.

– Tegul ji veiksmis įrodo savo ištikimybę, – išsprūdo Skotui.

Tuo pat metu jo galvoje nuskambėjo Noros balsas.

Skotai? – nervingai paklausė ji.

Vaikinas baiminosi, kad kišdamasis dar labiau nepakenktų. Jis apsilaižė lūpas.

– Jeigu Juodoji Ranka būtų norėjęs išdeginti jai žymę, pats būtų tai padaręs. Jis Nora pasitikėjo, nes paskyrė šias pareigas. Man to pakanka. Galime arba visą dieną ją tikrinti, arba išsyk pradėti karą. Maždaug trisdešimt metrų virš mūsų galvų yra visas puolusių angelų miestas. Atgabenkime vieną jų čia. Aš pats tą padarysiu. Išdeginkime jam žymę. Jei norime, kad puolę angelai suprastų, jog mūsų ketinimai yra rimti, pasiūskime jiems žinią.

Skotas išgirdo savo trūkčiojamą kvėpavimą.

Iš lėto atsiradusi šypsena sušildė senės veidą.

– Ką gi, man tai patinka. Labai. Kas tu toks, brangus berniuk?

– Skotas Parnelis.

Skotas atitraukė marškinėlių apykaklę ir nykščiu perbraukė susi-

raukšlėjusią odą ant įdago, vaizduojančio sugniaužtą kumštį. „Tegyvuoja Juodosios Rankos vizija.“ Nuo šių žodžių jis pajuto kartumą burnoje.

Įsikibusi smailiais pirštais į Skoto pečius, senė pasilenkė ir pabučiaavo vaikiną į abu skruostus. Jos oda buvo drėgna ir šalta kaip ledas.

– Aš esu Liza Martin. Gerai pažinojau Juodąją Ranką. Tegyvuoja mummyse jo dvasia. Atvesk man puolusį angelą, jaunuoli, ir mes nusiūsime priešui žinią.

Netrukus viskas buvo baigta.

Skotas padėjo surakinti grandinėmis puolusį angelą, prakaulų vaikinuką, vardu Baruchas, kuris atrodė maždaug penkiolikmetis, vertinant žmonių amžiumi. Skotas labiausiai baiminosi, jog nefilimai įsigeis, kad Nora išdegintų žymę puolusiam angelui, bet Liza Martin nusivedė ją į atskirą prieškambarį.

Vilkintis apsiaustą nefilimas įdavė Skotui įdagu deginimo strypą. Vaikinas pažvelgė į marmuro plokštę ir prie jos prirakintą puolusį angelą. Nekreipdamas dėmesio į Barucho keiksmus ir grasinimus atkeršyti, Skotas pakartojo žodžius, kuriuos jam į ausį šnibždėjo nefilimas, – paistalus apie tai, kad Juodoji Ranka prilįgsta dievybei, – ir prispaudė įkaitusį strypą prie apnuogintos puolusio angelo krūtinės.

Tada Skotas atsišliejo į tunelio sieną netoli prieškambario ir ėmė laukti Noros. Jei mergina ten bus ilgiau negu penkias minutes, Skotas puls jos vaduoti. Jis nepasitikėjo nei Liza Martin, nei kuriuo nors kitu apsiaustą vilkinčiu nefilimu. Aišku, kad jie susibūrė į slaptą draugiją, o Skotas savo kailiu buvo patyręs, kad paslaptys nieko gero neatneša.

Girgždėdamos durys prasivėrė. Išėjusi pro jas Nora rankomis tvirtai apsivijo Skoto kaklą.

Ačiū.

Skotas laikė apkabinęs Norą, kol ji liovėsi drebėti.

Nėra už ką, – erzinamai atsakė jis stengdamasis nuraminti merginą kaip mokėjo. – *Aš tau atsiųsiu laiškely, kad esi skolinga.*

– Nefilimai tikrai nesužavėti, kad esu jų naujoji vadė, – suprunkštė Nora.

– Jie priblokšti.

– Priblokšti, kad Juodoji Ranka jų ateitį patikėjo man. Ar matei jų veidus? Maniau, jie tuoj pravirks. Arba apmėtys mane daržovėmis.

– Ką dabar ketini daryti?

– Henkas negyvas, Skotai, – Nora pažvelgė vaikinui tiesiai į akis, paskui nusišluostė ašaras, ir Skotas išvydo, kaip jos veide šmėstelėjo išraiška, kurios jis nepajėgė perprasti. Įžūlumas? Pasitikėjimas saviimi? O gal tiesiog atviras prisipažinimas? – Švęsiu.

1

SKYRIUS

ŠIVAKAR

NESU VAKARĖLIŲ LIŪTĖ. Kurtinama muzika, besirangantys kūnai, girtos apsvaigusiujų šypsenos – ne man. Tobulą šeštadienio vakarą įsivaizduoju namie, kai susirangiusi ant sofos kartu su savo draugu Lopu žiūriu romantišką serialą. Esu lengvai nuspėjama, neryški... *normali*. Esu Nora Grei ir nors dar neseniai buvau vidutinė amerikietė paauglė, perkanti drabužius *J. Crew* išparduotuvėje, o uždirbtus už vaikų priežiūrą pinigus išleidžianti internetu atsiunčiamiems muzikos įrašams bei filmams, pastaruoju metu manęs niekaip negalima pavadinti normalia. Nežinočiau, kas yra normalu, net jei su tuo susidurčiau kaktomuša.

Mano ir normalumo keliai išsiskyrė tada, kai sutikau Lopą. Lopas už mane aukštesnis beveik dvidešimčia centimetrų, vadovaujasi šalta, nesugriauinama logika, juda tarsi šešėlis ir gyvena vienas superslaptame, superprašmatniame vieno kambario bute po Delfų pramogų parku. Jis taip pat yra puolęs angelas, išvartytas iš rojaus dėl lankstaus požiūrio į taisykles. Aš galvoju, kad Lopas mirtinai išgąsdino tai, kas *normalu*, ir normalumas pabėgo į pasaulio kraštą.

Gal man ir trūksta normalumo, bet tikrai galiu pasigirti pastovumu. Pavyzdys – geriausia mano draugė Vi Skai, su kuria bičiuliuojamės jau dvylika metų. Mane ir Vi sieja tvirtas ryšys, kurio niekas nepajėgtų nutraukti. Sakoma, kad priešybės traukia viena kitą. Mudvi su Vi – įrodymas, kad šis teiginys teisingas. Aš esu liekna, aukštoka – vertinant žmonių standartais – garbanotais plaukais, kurie nuolat nesiduoda sušukuojami, ir jautri asmenybė. Vi yra dar aukštesnė, pelenų spalvos šviesiais plaukais, žalsvomis tarsi žalčio akimis, o jos kūno apvalumai ryškesni net už atrakcionų traukinuko. Beveik visada mudvi elgiamės taip, kaip nori Vi, o ne aš. Ir, kitaip nei mano, vienintelis Vi gyvenimo tikslas – šaunus vakarėlis.

Šįvakar Vi noras smagiai praleisti laiką nuvedė mus į kitame miesto gale esantį keturių aukštų mistinį sandėlį, kuriame plyšavo klubinė muzika, buvo rodomi suklastoti asmens dokumentai, o prigūžėję kūnai skleidė tiek prakaito, kad šiltnamio efektą sukeliančios dujos pasiekė naują lygį. Patalpa buvo standartinė: šokių aikštelė, išprausta tarp scenos ir baro. Sklido gandai, kad slaptos durys už baro veda į rūsį, o iš jo galima patekti pas vyrą, vadinamą Garniu, kuris klestėjo prekiaudamas *įvairiausia* piratine produkcija. Religiniai bendruomenės vadai nuolat grasino užkalsių lentomis Koldvoterio padaužų paauglių blogio židinį... kuris taip pat buvo žinomas „Velnio rankinės“ pavadinimu.

– Braukis tolyn, pupyte! – ragino Vi, stengdamasi perrėkti beprasmiškai dunksinčią muziką, sunėrusi mudviejų pirštus ir mojuodama

virš galvų mudviejų rankomis. Stypsojome šokių aikštelės viduryje, mus stumdė ir trankė iš visų pusių. – Štai koks turi būti šeštadienio vakaras! Aš ir tu, nutrūkusios nuo grandinės, prakaituojančios, kaip ir dera senamadiškoms merginoms.

Mėginau kaip įmanydama džiaugsmingiau linktelėti, bet užpakaly manęs šokantis vaikinys be paliovos lipo ant plokščiapadžio batelio kulno, tad kas penkios sekundės turėjau vis kišti į jį koją. Dešinėje mergina šoko atkišusi alkūnes, todėl turėjau saugotis, kad nebakstelėtų.

– Gal ko nors atsigertume! – rėkte išrėkiau Vi. – Čia karšta kaip Floridoje.

– Dėl to, kad tu ir aš įkaitinome šį klubą. Pažvelk į vaikiną prie baro. Jis negali atitraukti žvilgsnio nuo tavo viliojamų judesių.

Draugė paseilėjo pirštą, priglaudė prie mano nuogo peties ir susnypstė, tarsi seilės čirškėtų nuo karščio.

Pasekiau jos žvilgsnį... ir man sustojo širdis.

Dantė Materacis sveikindamasis kilstelėjo smakrą. Kitas jo gestas nebuvo toks subtilus.

Nepavadinčiau tavęs šokėja, – prabilo jis į mano mintis.

Keista, o aš pavadinčiau tave persekiotoju, – atšoviau.

Mudu su Dante Materaciu priklausome nefilimų rasei, todėl turime įgimtą gebėjimą kalbėtis mintimis, tačiau tik tuo ir esame panašūs. Dantė yra labai įkyrus, o aš nežinau, kaip ilgai man dar pavyks jo vengti. Pirmąsyk jį pamačiau tik šįryt, kai Dantė atvyko į mano namus pranešti, kad puolę angelai ir nefilimai tuoj pradės karą ir kad aš turėsiu vadovauti nefilimams. Tačiau šiuo metu aš visai nenoriu kalbėti apie karą. Tokios kalbos per daug vargina. O gal tiesiog aš buvau nusi-teikusi prieštarauti. Kad ir kaip ten būtų, norėjau, kad Dantė išnyktų.

Palikau žinutę tavo mobiliajame telefone, – tarė Dantė.

Še tau! Tikriausiai jos nepamačiau. O iš tiesų greičiausiai aš ją iš-tryniau.

Mums reikia pasikalbėti.

Esu šiek tiek užsiėmusi.

Kad pabrėžčiau savo žodžius, ėmiau kraipyti klubus ir mojuoti rankomis į šalis, iš visų jėgų stengdamasi pamėgdžioti Vi, kuri žavėjosi juodaodžių pramoginiu televizijos kanalu, ir tai buvo akivaizdu. Draugės siela buvo pažymėta hip hopo stiliaus ženklų.

Vos pastebima šypsena šmėstelėjo Dantės lūpose.

Jei jau šoki, paprašyk draugės, kad tau parodytų. Tu tik spurdi. Susitikime lauke po dviejų minučių.

Sužaubavau į jį akimis.

Esu užsiėmusi, gal pamiršai?

Reikalas skubus.

Reikšmingai kilstelėjęs antakius vaikinai išnyko minioje.

– Tai jo bėda, – paguodė mane Vi. – Jis tiesiog nepakelia karščio.

– Kaip dėl gėrimų? – priminiau draugei. – Ar atnešti tau kolas?

Regėjosi, kad Vi neketina greitai liautis šokusi, o aš norėjau atsikratyti Dantės, tad nusprendžiau, kad bus geriausia viską sutvarkyti dabar. Užgniauzti nepasitenkinimą ir pasikalbėti su vaikinu. Kitaip jis mane persekios visą vakarą.

– Kolas su žaliųjų citrinų skiltele, – atsakė Vi.

Ėmiau brautis pro šokančiuosius ir kai įsitikinau, kad Vi manęs nemato, nėriau į šoninį koridorių, iš jo – pro galines duris į lauką. Gatvelė buvo nušviesta melsvos mėnesienos. Prieš mane stovėjo poršė panamera, o Dantė laukė atsirėmęs į automobilį ir susikryžiaęs rankas ant krūtinių.

Dantės ūgis daugiau nei du metrai, o kūnas – tarsi tik ką iš rengimo stovyklos grįžusio kario. Jo kaklas raumeningesnis negu visas mano kūnas. Šįvakar vaikinai mūvėjo apsmukusias rusvai žalsvos spalvos kelnes, pro baltus, iki pusės prasegtus medvilninius marškinius švietė lygi beplaukė oda.

- Puikus automobilis, – pagyriau.
- Jis atlieka savo darbą.
- Mano folksvagenas taip pat, o kainuoja kur kas mažiau.
- Automobilis – tai ne tik keturi ratai.

Ak.

- Na, – paraginau treptelėdama koja, – koks tas skubus reikalas?
- Ar vis dar draugauji su tuo puolusiu angelu?

Jis to klausia jau trečią kartą. Pirmuosius dusyk atsiųsdamas žinutę į mano mobilųjį, o dabar tiesiogiai. Man draugaujant su Lopu buvo daugybė pakilimų ir nuosmukių, bet dabar mūsų santykiai gerėjo. Žinoma, buvo ir nesutarimų. Nefilimai ir puolę angelai verčiau mirs, negu nusišypsos vieni kitiems, o draugauti su puolusiu angelu buvo tiesiog neįsivaizduojama.

Truputį pasipūčiau.

- Pats žinai.
- Ar esi atsargi?
- Teisingiau būtų sakyti „apdairi“.

Mudviem su Lopu nereikia Dantės pamokymų per dažnai kartu viešai nesirodyti. Nefilimams ir puolusiems angelams nereikėjo ieškoti priežasčių, kad vieni kitiems parodytų, iš kur kojos dygsta, o įtampa tarp šių dviejų grupių kasdien vis auga. Buvo ruduo, jeigu tiksliau, spalio, ir netrukus turėjo prasidėti žydų chešvano mėnuo.

Kasmet per chešvaną puolę angelai užvaldo daugybę nefilimų kūnų. Puolę angelai su jais gali daryti ką tik įsigeidžia. Tai vienintelis kartas per ištisus metus, kai angelai gali patirti fizinius pojūčius, tad jų kūrybingumui nėra ribų. Jie siekia malonumų, skausmo – visko, kas šauna į galvą, ir nefilimų kūnus niokoja kaip tikri parazitai. Nefilimams chešvanas yra pragariškas kalėjimas.

Jei bloga akis pamatytų mudu su Lopu susikibusius už rankų, geruoju nesibaigtų.